

jäst antud, ei olla ta mitte naesterahwaga julgenud ümber läija, ega nendega juttu westa; sellepäraast ei olla tema fa mitte naist omale koida jaksanud. Tema wötnud wiimaks nõuks, foguni poissmeheks jádda ja ilmaiski omale naist wöi „körwast” kusiba.

Sest saadik aga, kui ta seda mōtet oma südamesse wötnud, hakanud temale iga öösi „Luupainaja” peal fáimas, nii wiisi ja kole-
daste, et juba áralámmastada tahtnud. Tema lánud wiimaks, nagu wanad naesed temale ette loranud, ühe nõija wöi „targa” juure head nõuu kúsimaa.

Wöid wöi „sortsilane”, hea inimene 97 aastane emakene, kes soola ja mõnda muud peusse wötnud ja isieneseks ümisedes kolm korda Hansu ümber läinud, ütelnud wiimaks: „Armas Hans! sinu woodi körwas seina sees on üks ümargune auk, tee üks pihlakane pulk walmis, ja kui „Luupainaja” öösi sulle peale tuleb, siis piista pahema läega pulk auku, siis on sinul üks suur õnn, — aga ára mitte korda!” Nii olnud „sortsilase” eidekese sõnad.

Hans pišnud temale ühe Saksa taaldre peusse, játnud Jumalaga ja lánud kodu. Kodus teinud tema pihlaka pulga walmis, sõónud öhtast sõõki, wötnud selle peale pulga kátte ja heitnud magama.

Öösi, kui parajate magama uinunud, tulnud „Luupainaja” teda piinama. — Waewalt saanud tema pulga ette pista, seisnud üks alasti naesterahwa kogu tema woodi jalutses. Hans ei ole mitte ehmatanud, waid andnud wärisewa naesterahwale riide hilbud, mis ta pimedas kátte saanud, ümber ja ta veel magamise koha, siis heitnud ka isi wana wiisi magama ja maganud mitme aja takka esimest korda rahulist und.

Leisel hommikul, kui ülesse tööustis, silmad puhtaks pesknud ja riided selga pannud, olnud tema esimene tõõ, öösist wöterast naesterahwast waatama minna ja járgi kúsimaa, kes ja kust ta párit on. — Missugune ehmatus ja rööm! Üks noor ja ilus neiukene tulnud temale juba ükse peal wästu, ja palunud alandlikult teada saada, kust ja kuida wiisi